

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.486 van 9 december 2014
in de zaak A. 214.188/XII-7769**

In zake: de NV CLEANLEASE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carlos De Wolf
kantoor houdend te 9680 Maarkedal
Etikhovestraat 6
bij wie woonplaats wordt gekozen
eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Charlotte De Wolf

tegen:

het OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK
WELZIJN VAN OOSTENDE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Mike Gelders
kantoor houdend te 3001 Leuven
Celestijnenlaan 17/0603
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij:

De VZW CENTRALE LINNENDIENST OPENBARE
VERZORGINSTELLINGEN ANTWERPEN (CLOVA)
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Joost Bosquet en Wouter Moonen
kantoor houdend te 3500 Hasselt
Gouverneur Roppesingel 131
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 12 november 2014, strekt tot de
schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “de

beslissing van 21 oktober 2014, waarvan CleanLease nv in kennis werd gesteld bij aangetekend schrijven van het OCMW Oostende d.d. oktober 2014 [...], ontvangen op 29 oktober 2014 [...] en waarin wordt gesteld :

‘Met dit schrijven willen we u meedelen dat de OCMW-Raad op 21/10/2014 besliste om lid te worden van de vzw CLOVA en in de toekomst dus de volledige wasserij-service, via een formule van collectief beheer, zelf in handen te nemen. Dit betekent dat wij vanaf 16/2/2015 niet langer beroep wensen te doen op uw dienstverlening inzake wasserij’”;

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Met een verzoekschrift van 21 november 2014 heeft de vzw Centrale Linnendienst Openbare Verzorginstellingen Antwerpen (hierna vzw Clova) gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 november 2014, om 10.00 uur.

Kamervoorzitter Dierk Verbiest heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carlos De Wolf, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Mike Gelders, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Wouter Moonen, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ann Eylenbosch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Tussen de verzoekende partij en de verwerende partij is een overeenkomst in uitvoering betreffende de “verhuring en onderhoud plat linnen/arbeidskledij en het onderhoud van bewonerswas” met betrekking tot bepaalde verzorgingsinstellingen.

Deze overeenkomst is ingegaan op 15 februari 2010 en geldt voor een duur van 5 jaar (D6 van de overeenkomst).

3.2. Op 21 oktober 2014 beslist de Raad van het OCMW van de stad Oostende hetgeen volgt :

“Art. 1 – De Raad beslist zijn principiële goedkeuring te geven om toe te treden tot Clova vzw, Industriepark Kapelleveld Noord, Sint-Jansveld 1 te 2160 Wommelgem, voor de huur en de verwerking van het linnengebeuren met name plat linnen, arbeidskledij en bewonerswas van het OCMW van Oostende. Dit met ingang van 15/02/2015.

Art. 2 – Na positief antwoord vanwege Clova vzw zal de afvaardiging namens OCMW Oostende in de algemene vergadering op een volgende Raad aangeduid worden.

Art. 3 – Na een positief antwoord vanwege Clova vzw zal er een samenwerkingsovereenkomst (service level agreement) onderhandeld worden en ter goedkeuring voorgelegd worden op het Bijzonder Comité Aankoopbeleid”.

3.3. Met een aangetekend schrijven, volgens de inventaris bij de nota van de verwerende partij gedateerd 28 oktober 2014 deelt de verwerende partij aan de verzoekende partij het volgende mee:

“Met dit schrijven willen wij u meedelen dat de OCMW-Raad op 21/10/2014 besliste om lid te worden van de vzw CLOVA en in de toekomst dus de volledige wasserij-service, via een formule van collectief beheer, zelf in handen te nemen.

Dit betekent dat wij vanaf 16/2/2015 niet langer beroep wensen te doen op uw dienstverlening inzake wasserij.

[...]”.

3.4. Het maatschappelijk doel van de vzw CLOVA wordt in artikel 2 van haar statuten beschreven als volgt:

“Art. 2. Eerste lid. Doeleinden

De vereniging heeft als doel, het wassen, verhuren en behandelen van linnen of andere textielvervangende producten ten behoeve van openbare verzorgingsinstellingen, verenigingen van publiek recht, verenigingen en eraan gelieerde instellingen, voor zover ze lid zijn van de VZW, met het doel dit zo bedrijfseconomisch mogelijk te doen voor de aangesloten leden.

Art. 2. Tweede lid. Activiteiten

Tot de concrete activiteiten waarmee de doelstellingen van de VZW worden verwezenlijkt, behoren onder meer:

- de exploitatie van een wasbedrijf
- verhuur textiel

Daarnaast kan de VZW alle activiteiten ontplooiën die rechtstreeks of onrechtstreeks bijdragen tot de verwezenlijking van voormelde niet-winstgevende doelstellingen, met inbegrip van bijkomstige commerciële en winstgevende activiteiten binnen de grenzen van wat wettelijk is toegelaten en waarvan de opbrengsten ten allen tijde volledig zullen worden bestemd voor de verwezenlijking van de niet-winstgevende doelstellingen”.

3.5. Bij brief van 30 oktober 2014 protesteert de verzoekende partij tegen de bestreden beslissing meegedeeld bij brief van 28 oktober 2014 “op basis van een schending van de vigerende wetgeving overheidsopdrachten”.

IV. Tussenkoms

4. De verzoekende partij tot tussenkoms kan voordeel putten uit de bestreden beslissing en heeft er belang bij dat de vordering wordt afgewezen. Bijgevolg moet haar verzoek worden ingewilligd.

V. Exceptie betreffende het eerste deel van de bestreden beslissing

5.1. De tussenkomsende partij en de verwerende partij voeren in excepties onder meer aan dat de bestreden beslissing, die volgens hen nog geen gunningsbeslissing is, niet onder de toepassing van de regelgeving inzake de overheidsopdrachten kan worden gebracht en het verzoekschrift van de

verzoekende partij dus niet op grond van de artikelen 14 en 15 van de wet van 17 juni 2013 ‘ betreffende de motivering, de informatie en de rechtsmiddelen inzake overheidsopdrachten en bepaalde opdrachten voor werken, leveringen diensten’ ter beoordeling aan de Raad van State mag worden voorgelegd.”

Beroordeling

5.2. Te dezen houdt de bestreden beslissing in dat de verwerende partij een besluit neemt om toe te treden tot de tussenkomende partij, een vereniging zonder winstoogmerk. Die toetreding moet echter volgens artikel [] van haar statuten worden aanvaard. Zulks is ook vermeld in artikel 2 van de bestreden beslissing van 21 oktober 2014 met de bewoordingen “Na positieve antwoord vanwege Clova vzw...”. Die aanvaarding lijkt nog niet te zijn tussengekomen.

Voorts dient volgens de bestreden beslissing na dat eventuele positieve antwoord nog een “samenwerkingsovereenkomst [...] onderhandeld te worden” en “ter goedkeuring voorgelegd worden op het Bijzonder Comité Aankoopbeleid”.

Mocht de kwestieuze en “princiepelijk” genoemde beslissing van 21 oktober 2014 al kunnen worden aangemerkt als een “gunningsbeslissing” waarop meteen de regelgeving van de overheidsopdrachten van toepassing zou zijn – uitgangspunt van de verzoekende partij in haar enige middel maar meteen voorwerp van ernstige betwisting door de andere partijen – dan nog lijkt deze beslissing nog niet uitvoerbaar te zijn, wegens de nog nodige aanvaarding door de vzw Clova en de nog komende onderhandelingen over het voorwerp van de betrokken samenwerking, waardoor nog geen concrete opdracht lijkt te kunnen worden omschreven.

Mede rekening gehouden met het klaarblijkelijke doel van de vordering van de verzoekende partij, namelijk te mogen meedingen naar een vorm

van samenwerking met de verwerende partij zoals degene waarin zij voor het ogenblik is betrokken, richt de verzoekende partij zich in wezen tegen een beslissing die nog niet het voorwerp heeft dat de verzoekende partij in de door haar aangevatte rechtsstrijd, rond de toepasselijkheid van de regelgeving inzake de overheidsopdrachten, wil betrokken zien. De tussenkomen de partij lijkt immers nog geen definitief standpunt te hebben ingenomen over het voormelde lidmaatschap en de verzoekende en de tussenkomen de partij hebben evenmin reeds concrete vormen van samenwerking in een overeenkomst betrokken.

De vordering is dienvolgens voorbarig ingediend en bijgevolg niet ontvankelijk. In zoverre wordt de exceptie aanvaard.

VI. Exceptie betreffende het tweede deel van de bestreden beslissing

6.1. Betreffende het tweede deel van de bestreden beslissing zet de tussenkomen de partij onder meer uiteen wat volgt:

“Terzake duidt de tussenkomen de partij er op dat de beëindiging van de overeenkomst tussen de verzoekende en de verwerende partij uit de overeenkomst zelf volgt, die was afgesloten voor een periode van 5 jaar en 15 februari 2015 als einddatum vooropstelde, zonder in de mogelijkheid tot stilzwijgende verlenging te voorzien. De vermelding, in het schrijven dat de verzoekende partij op 29 oktober ontving, dat de overeenkomst tussen beide partijen zou aflopen op 15 februari 2015 was dan ook van louter informatieve aard; hieraan ging geen administratieve rechtshandeling vooraf. In zoverre de verzoekende partij de beëindiging van de overeenkomst viseert, wijst de tussenkomen de partij er dan ook op dat dit geen betwisting over een administratieve rechtshandeling uitmaakt, maar een betwisting over contractuele verbintenissen. Bijgevolg zou deze betwisting enkel door een rechter van het contract – de burgerlijke rechter – kunnen worden opgelost”.

Beoordeling

6.2. Mocht de Raad van State al rechtsmacht hebben om zich uit te spreken over de vordering in zoverre deze de beëindiging van de meer vermelde overeenkomst viseert, lijkt het te dezen in elk geval dat het betrokken deel van de

bestreden beslissing slechts de mededeling betreft dat een lopende overeenkomst, blijkbaar zonder verlengingsmogelijkheid, volgens haar eigen bedingen haar einde nadert. Een dergelijke mededeling lijkt de rechtstoestand van de verzoekende partij niet te beïnvloeden, aangezien die rechtstreeks voortvloeit uit de betrokken overeenkomst.

Een dergelijke mededeling lijkt een niet-uitvoerbare handeling die aldus niet voor nietigverklaring vatbaar is. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een dergelijke handeling is bijgevolg niet ontvankelijk, aangezien krachtens artikel 17, §1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de schorsing slechts kan worden bevolen indien de betrokken handeling vatbaar is voor nietigverklaring.

Overigens relateert de verzoekende partij zelf dit deel van haar vordering waar zij op bladzijde 6 van haar verzoekschrift het voorwerp van haar vordering verduidelijkt als volgt:

“Het voorwerp van het schorsingsberoep betreft in hoofdzaak de eerste paragraaf van de Bestreden Beslissing. Echter, aangezien de beslissing om de lopende dienstverleningsovereenkomst met Verzoekende Partij te beëindigen berust op het motief van en uitdrukkelijk wordt gekoppeld aan het afsluiten van een overeenkomst met Belanghebbende Partij door middel van een toetreding tot Belanghebbende Partij als lid, wordt de Bestreden Beslissing in haar geheel door Verzoekende Partij bij uw Raad aangevochten door middel van onderhavige schorsingsvordering”.

De exceptie wordt aanvaard. De vordering is ook wat het tweede deel van de bestreden beslissing betreft niet ontvankelijk.

VII. Besluit

7. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden verworpen.

VIII. Kosten

8.1. De verwerende partij vraagt dat de verzoekende partij zou worden veroordeeld tot betaling van de kosten waarbij een rechtsplegingsvergoeding van 2.800 euro wordt gevorderd.

8.2. Wat de rechtsplegingsvergoeding betreft, kan overeenkomstig artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de afdeling bestuursrechtspraak een rechtsplegingsvergoeding toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.

Artikel 67 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, is krachtens artikel 4 van het koninklijk besluit van 28 maart 2014 ‘betreffende de rechtsplegingvergoeding bedoeld in artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van 12 januari 1973’ toepasselijk op de procedures in het administratief kort geding zoals de onderhavige.

Dit artikel 67 bepaalt:

“§ 1. Het basisbedrag van de rechtsplegingvergoeding bedraagt 700 euro, het minimumbedrag 140 euro en het maximumbedrag 1.400 euro. In afwijking van het voorgaande lid bedraagt het maximumbedrag 2.800 euro voor de geschillen betreffende de regelgeving inzake de overheidsopdrachten en bepaalde opdrachten voor werken, leveringen en diensten”.

8.3. Er is aldus grond om met toepassing van deze bepalingen de verwerende partij een rechtsplegingsvergoeding toe te kennen, nu zij door de verwerping van de vordering tot schorsing als de in het gelijk gestelde partij dient te worden beschouwd.

8.4. Wat de begroting van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding betreft, voert de verwerende partij geen omstandigheden aan die een verhoging van het basisbedrag van 700 euro verantwoorden. Er is derhalve geen reden om over te gaan tot een verhoging van het basisbedrag van 700 euro.

8.5. Ook de tussenkomenende partij vraagt dat de verzoekende partij zou worden veroordeeld tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding van 2.800 euro.

Artikel 31/1, laatste lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt uitdrukkelijk dat de tussenkomenende partijen niet kunnen worden gehouden tot de betaling van de rechtsplegingsvergoeding of ervan genieten.

Er is aldus geen grond om de door de tussenkomenende partij gevorderde rechtsplegingsvergoeding toe te kennen.

BESLISSING

1. Het verzoek van de vzw Centrale Linnendienst Openbare Verzorginstellingen Antwerpen tot tussenkomst in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

2. De Raad van State verwerpt de vordering.

3. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

De tussenkomenende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 9 december 2014, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Dierk Verbiest